

2012'de Tüm işçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin birleşerek özgürlük, eşitlik ve adalet için mücadele etmeleri gerekmektedir

2012 İSYANININ YILI OLSUN

M. ULAŞ BAYRAKTAROĞLU

Bir taraftan “demokratik açılım” gibi politikalarla “çözümü” hedeflediğini iddia ederken diğer taraftan tüm gücüyle bir tür imha savaşına girişmesi AKP hükümetinin bu konuda kendi gücüne çok güvenmediğini ve bir nevi çaresizlik yaşadığını göstermektedir. Öyle ki kendisine muhalif tüm güçleri yasadışı ilan edip tutuklamaktadır

2011'de Türkiye'deki ve Ortadoğu'daki iktidar ilişkileri açısından önemli gelişmeler yaşandı. Dünya çapında ise kapitalist sistemin bir türlü sürdürülebilir bir denge sağlayamadığı görüldü. Şu sıralar olgunlaşmakta olan daha büyük bir ekonomik krizden bahsedilmekte. Her ne kadar hükümet bir evvelki ekonomik krizin Türkiye'yi teğet geçtiğini iddia etse de, krizin sonuçlarını (bedelini) bütün dünya halkları, işçi sınıfı ve ezilenleri ödedi. Bu duruma karşı tüm dünya çapında eylemler yapıldı ve isyan hareketleri oluştu.

Bu isyan hareketlerinin en etkililerinin Kuzey Afrika'dan başladığını ifade etmek yanlış olmayacaktır. Bu ülkelerdeki ayaklanmalar karşısında ilk etapta seyirci kalan emperyalist güçler çok geçmeden çeşitli yöntemlerle isyanların yaşandığı ülkelere müdahale ettiler. Önce isyanlar kontrol altına alınmaya çalışıldı. Daha sonra bu isyanlar emperyalist güçlerin çıkarları doğrultusunda yönlendirilmeye çalışıldı. Mısır, Suriye ve Libya örnekleri emperyalist müdahaleleri analiz edebilmek açısından önemlidir. Diğer taraftan başka bir biçimde emperyalist güçlerin Türkiye'ye müdahalelerinin genel yaklaşımlarını bu örneklerden çıkartabiliriz.

Öncelikle Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya uzanan ayaklanmalara müdahaleleri inceleyecek olursak:

İlk göze çarpan özellik emperyalist güçlerin kendilerine “hizmet eden”

(kendileriyle işbirliği içerisinde olan) odakları çıkarları farklılaştığı zaman kolayca harcayabilmeleridir. Benzer durum AKP dönemi öncesinde hakim olan eski statükonun yürütücülerinin başına da (bir yönüyle) gelmiştir. Eski statükonun kendini yenileyememesi ve yeni sürece cevap verebilecek örgütlülüğe sahip olmaması düştükleri durumun diğer başlıca sebebidir. Bunun yaşadığı durumun bir benzerini Mübarek'in yaşadığını öne sürebiliriz. Mısır'da Müslüman Kardeşler'in konumu birçok yönüyle AKP'nin Türkiye'deki konumuna benzerdir. Şu sıralarda devam eden Mısır genel seçimlerinde Müslüman Kardeşler birinci parti olarak gözükmektedir. Demokrasi ve özgürlük sloganlarıyla gerçekleştirilen yönetim değişikliklerine kitlelerin destekleri sağlanmaya çalışılmaktadır. Fakat sonuç olarak bir burjuva diktatörlüğü iktidardan düşerken diğer bir burjuva diktatörlüğü iktidara gelmektedir.

Bugün Suriye'deki Esad iktidarına karşı ayaklananların da temel sloganları bunlardır. Suriye'de bir burjuva diktatörlüğü olduğu ortadadır. Bununla birlikte ABD'nin başını çektiği emperyalist kampın bu burjuva diktatörlüğünden hoşnut olmadığı da ortadadır. Diğer taraftan Rusya ve Çin, Esad diktatörlüğünü desteklemektedir. Bu yılın son çeyreği emperyalistlerin Suriye üzerinden bölgede kapışmalarına sahne oldu.

T.C. ise bu kapışmada bölgede ABD icazetli bir başrole aday olmaktadır. Bu politika doğrultusunda Suriye'yi

tehdit etmekten kaçınmamaktadır. ABD icazetli bölge politikası TC'nin Libya politikasında da kendini göstermişti. Kaddafi iktidarı ile sürdürülen dostluk Libya emperyalistler tarafından bombalanmaya başlayınca birden bitirildi. Libya'daki iç savaş özellikle Fransa gibi ikinci paylaşıma savaşımdan beri dünya çapındaki emperyalist etkinliğini oldukça yitirmiş bir ülke tarafından yeniden bölgede hegemonya tesis edebilmek için kullanıldı. Bu müdahalelerde ABD daha çok ikinci planda kalmayı tercih etti. Bu durum Libya'daki iç savaşın sonuçlarının tam kestirilememesi ile ilgilidir. Zaten NATO eliyle müdahale yöntemi, gerektiğinde ABD'ye rolünün ağırlığını arttırma olanağı vermektedir. Emperyalist güçler her daim istemedikleri hükümetlere karşı muhalif hareketleri yönlendirmeyi dener. Bunun bir yolu da dışarıdan baskıyı bırakıp düşman olarak belirlediği ülkede iç karışıklıkların çıkmasını beklemek ve fırsat çıktığında bu karışıklıkları desteklemektir.

Irak'ın işgali ile uğraşırken ABD bu iç karışıklıkları destekleme yöntemini İran üzerinde dener. Fakat 2011 senesinde bu yöntemden askeri olarak sıkıştırma ve savaş olasılıklarının masaya yatırılması yöntemlerine tekrar geri döndü. Suriye'deki Esad iktidarı İran ile ittifak halinde olduğu için ABD emperyalizminin hedef tahtasındadır. Bu taktik ile bölgede İran yalnızlaştırılmaya çalışılmaktadır. Fırsattan istifade etmeye çalışan AKP hükümeti oligarşinin bölgesel güç olma heveslerine uygun bir politika güttüğü gibi aynı zamanda Kürt özgürlük hareketini de tasfiye etmeye çalışmaktadır.

Böylece bölgede alternatifsiz tek güç olabileceğini planlamaktadır.

Bir taraftan “demokratik açılım” gibi politikalarla “çözümü” hedeflediğini iddia ederken diğer taraftan tüm gücüyle bir tür imha savaşına girişmesi AKP hükümetinin bu konuda kendi gücüne çok güvenmediğini ve bir nevi çaresizlik yaşadığını göstermektedir. Öyle ki kendisine muhalif tüm güçleri yasadışı ilan edip tutuklamaktadır. Cezaevindeki milletvekillerini elinde rehin olarak tutmaktadır. Milletvekillerinin neden cezaevlerinde olduklarını soranlara ise “tutuklu olduklarını bildiğiniz halde milletvekili adayı gösterdiniz gibi” absürt bir argümanla cevap vermektedirler. Aslında AKP “böyle milletvekili seçen halkı da hapsederim” demektedir. Zaten cezaevleri AKP döneminde tarihte olmadığı kadar dolup taşmıştır. 2011 yılı gazeteciler, öğrenciler, milletvekilleri, sosyalistler, Kürtler, işçiler, emekçiler olmak üzere binlerce kişinin uyduruk gerekçelerle tutuklandıkları bir yıl olmuştur.

Uzun tutukluluk süreleri bir cezalandırma yöntemi olarak kullanılmaktadır. Uzun tutukluluk süreleri ile F tipi cezaevlerindeki izolasyon uygulamaları hapis sürecini ek bir işkence uygulamasına dönüştürmüştür. Özel yetkili mahkemeler kendilerine tanınan sınırsız yargılama hakkı ile kanun ve anayasa tanımamaktadırlar. Garip bir yorumlar hukuku ile yargı dışı cezalandırmalar yapmaktadırlar. Adeta hükümet gibi düşünmeyenler için var olmak suç haline getirilmiştir. AKP hükümeti geline noktada tümüyle iktidarını pekiştirmek için tüm muhalif

kesimlere karşı imha savaşı başlatmıştır. Herhangi bir muhalif gruba yapılan haftalık operasyon beklenen sıradan bir olay haline gelmiştir.

Geçtiğimiz genel seçimler açık bir şekilde AKP'nin gücüne güç katmıştır. Bu duruma karşılık "yenilenen" CHP kendisine bel bağlayan kesimleri tatmin edebilecek sonuca ulaşamamıştır. CHP'nin bu başarısızlık sürecinin önemli bir nedeni aktif ve kendine güvenen bir muhalif politika izleyememesidir. Örneğin hapishanede tutuklu bulunan CHP milletvekillerine bile doğru düzgün sahip çıkamamışlardır. Başlatılmaları yemin etmeme eyleminde inisiyatifi AKP'ye kaptırıp istediklerini de elde edemeden yemin etmek zorunda kalmışlardır. Bugün de açıkça antidemokratik ve hukuksuz olan terörle mücadele yasası kalksın diyememektedirler. Antidemokratik garabet belgesi olan TMK için değiştirilsin gibi yarım ağızlı öneriler yapmaktadırlar. Halbuki kendi yandaşları da aynı TMK'dan yargılanmaktadır...

Hükümetin baskıcı uygulamalarına, zengini çok zengin yapan fakiri yerin dibine batıran politikalarına karşı halkın tepkisi gittikçe büyümektedir. Her ne kadar polis operasyonları ile bu potansiyel yok edilmek istense de bu baskı taktiğini uzun süre sürdüremeyeceğini AKP de bilmektedir. Bu nedenle "demokratik açılımın" ikinci evresi diye uyduruk popülist yaklaşımlar sergilemektedir. ABD, Avrupa, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da dünya halkları, eylemler ve ayaklanmalarla kapitalizme karşı biriken öfkeyi ortaya sermektedirler. AKP'nin de en çok çekindiği durum gelişebilecek böyle bir direniş durumudur. Bu nedenle direniş odaklarına karşı saldırganlaşmaktadır.

Böyle bir ortamda demokrasi ve haklar edebiyatı ile yeni bir anayasa yapmaya çalışmaktadırlar. Bu anayasa ile hükümet iktidarını güvence altına almak istemektedir. Bu anayasa yapım çalışmaları sistematığı açısından da anti demokratiktir. Partilere mektup yazarak anayasa hakkındaki fikirlerinizi söyleyin demekle demokratik bir anayasa hazırlanamaz. Başta işçi sınıfı ve Kürt halkı olmak üzere tüm halkın fikirleri bu çalışmaya yansıtılmalıdır. Demokrasi söylemleri ile yeni anayasa yapılırken kentsel dönüşüm bahanesi ile halkın evleri başlarına yıkılmaktadır.

Ardı kesilmeyen zamlar ve sürekli yenileri uydurulan ve arttırılan vergilerle geçen bir yılın sonuna geldik. Mevcut hükümetin deprem gibi felaketleri bile rant elde edebilmek için fırsat olarak kullandığına şahit olduk. Emperyalist müdahaleler bölgeyi gittikçe yaklaşan bir savaş tehlikesine doğru sürüklemektedir. Kürt sorunu ise inkar ve imha politikaları ile "çözölmeye" çalışılmaktadır. Geçtiğimiz gibi bir yıl yaşamamak için tüm işçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin birleşerek özgürlük, eşitlik ve adalet için mücadele etmeleri gerekmektedir.

Zindanlarda yarınlar için bedel ödeyen tüm devrimci tutsaklara selam olsun.

Yeni gelen yıl ile beraber yıkılsın zindanların duvarları...

Kaza Değil Katliam 38 Canın Hesabını Verin, İstifa Edin!

BURCUGÜL ÇUBUK

Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ın Kürtlerin hakları tanınacak demesi üzerine hepimizi bir endişe sardı. Çünkü 2007'de Cumhurbaşkanı Abdullah Gül "iyi şeyler olacak" dediğinde askeri ve siyasi operasyonlar yoğunlaşmış, çözüm politikasının daha fazla ölüm olduğu anlaşılmıştı. Arınç'ın açıklamalarının hemen öncesi günlerde hükümet tarafından yapılan "KCK operasyonları ile askeri operasyonlar eşgüdümü yürütülüyor" açıklaması, geçtiğimiz günlerde İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin'in terör ve terörist tanımlamalarının neredeyse milyonları kapsaması, AKP iktidarının asıl niyetinin itirafı idi.

28 Aralık günü ise 2011 yılının son Millî Güvenlik Kurulu toplantısı yapıldı ve MGK bildirisinde "vatandaşlarımızın canına, malına, hak ve özgürlüklerine kasteden terörist faaliyetler ve oluşumlara karşı güvenlik güçlerimizin cesur, kararlı ve fedakârane şekilde ve etkin işbirliğiyle yürüttükleri operasyonlar neticesinde terör örgütüne büyük darbe indirilmiştir" ve "kararlı ve etkin mücadelenin önümüzdeki dönemde de taviz

alanda sürdürüleceği bir kez daha teyit edilmiştir" denildi.

MGK'dan çıkan bildiri, AKP hükümetinin son dönem icraatları ve açıklamaları ile birleştiğinde, bizleri karanlık günlerin beklediği tecrübelerimizle sabittir. Nitekim tarihini halklara yönelik katliamlarla yazan devlet geleneği, ne yazık ki yine bizleri yanıltmadı.

28 Aralık günü Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı Ortasu (Ruboski) köyü yakınlarında kaçakçılık yaparak geçimini sağlayan yaklaşık 50 Kürt köylüsü köye dönüş yaptıkları saat 21.20 sularında F-16 savaş uçakları ile bombalandı. Bölgeden gelen bilgilere göre 38 köylü öldü, patlamaların etkisiyle birçok insan kayaların altında kaldı, onu aşkın insan halen kayıp ve bir kişi kurtulabildi.

Türk silahlı kuvvetlerinin yaptığı açıklamaya göre İnsansız Hava Araçları (İHA) ve termal kameralar ile sınıra yakın bölgede hareketlilik tespit edilmiş ve buraya harekât düzenlenmiş. Tanıkların ifadesine göre ise, köylü grubu köylerine ulaşmak üzereyken karakol görevlileriyle karşılaşılıyor, görevliler 'buradan geçmeyin' diyerek başka bir yol gösteriyor ve köylüler o yola girdikten bir süre sonra uçakların bombalı saldırısına uğruyorlar. Cesetlerde kurşun izi görüldüğü de ifade ediliyor.

Görünen o ki AKP'nin tarihle yüzleşmek iddiası kocaman bir yalandan ibarettir. Türkiye Cumhuriyeti devleti emekçilerin ve halkların kaderini katliamlarla yazmaya devam ediyor. Hafızalardan silinmeyen 33 Kurşun'un benzeri olaylar bugün de yaşanıyor. Gece gündüz havadan ve karadan harekâtların devam edeceğini söyleyenler, olayı görmezden gelen sistemin medyası ve saldırıyı mazur gösteren koroya katılan herkes, her kurum bu katliamın sorumlusudur ve Türkiye halklarının vicdanında asla unutulmayacaklardır.